

ШКОЛСКИ НАГРАДНИ ТЕМАТ ЗА 2018/2019. Г.

НАГРАЂЕНИ РАДОВИ

ПРВО МЕСТО

Замислите шта сам сањао

Као и сваког дана, вратио сам се са тренинга кући врло уморан. Легао сам у кревет и почео да гледам телевизију. После неког времена нестало је струје. Будући да сам био сам код куће, одлучио сам да чекам да дођу мајстори сутрадан. Окренуо сам са ка зиду и почео да спавам. Чуо сам да нешто зуји. Окренуо сам се и видео како се на поду отвара рупа. Био сам знатижељан, али у исто време и уплашен. Одлучио сам да погледам шта се налази у рупи и ушао сам у њу. После дугог падања упао сам у реку чоколаде пуну рибица од ваниле. Отишао сам до најближе мапе да видим где се налазим. Налазио сам се у граду званом Вафл Сити. Ушавши у град, видео сам нешто невероватно: куће од чоколаде, аутомобиле од мафина, бандере од лизалица, дрво од шећерне вуне и људе од вафла. Људи су ме лепо прихватили и дали су ми чоколадну кућу. Одлучио сам да са мојим пријатељем Кексићем Луком одем на пецање. Изнајмили смо брод који је био прављен од рум-плочица и кренули смо да пецамо рибице од ваниле у чоколадној реци. Након тога, Лука Кексић и ја смо се у мафинмобилу упутили ка Народној библиотеци, која је прављена од беле чоколаде. Док смо се возили до тамо, почело је нешто да ме жуља у задњем џепу. То је била лупа са часа биологије коју сам случајно понео. Кад смо стигли, извадио сам лупу из џепа и показао Луки. Лука је, не знајући како функционише лупа, уперо ка библиотеци. Како је напољу било сунце, а библиотека од чоколаде, почела је да се топи. Убрзо је стигла чоколадна полиција да утврди штету. Штета је износила сто ораха, или да се Лука исели из земље. Било ми је жао Луке, зато што је лупа била моја и преузео сам сву одговорност на себе. Будући да нисам имао сто ораха, а сутра сам имао школу, одлучио сам да се вратим кући. У близини је био аеродром. Пре него што сам кренуо, појео сам своју чоколадну кућу. Ушао сам у авион и све је постало црно. У следећем тренутку сам се тргнуо у свом кревету и схватио да је то био само сан !

Дејан Селаковић, 7. р.

ДРУГО МЕСТО

Ја као јунак бајке

Свака бајка има свој почетак и крај, има свог јунака. У овој бајци јунак сам ја.

Све је почело тако што сам пала у парку, радила сам звезду и ударила у кук. Почели су болови у нози и ћопала сам. После одласка лекару, морам на операцију. Све ми је то тешко пало, а и још увек је.

Мама и ја смо легле у болницу, чекам операцију. За то време на нози ми се налази тег, који ће ми олакшати. У соби сам са три девојчице које пролазе кроз исто што и ја. Тако видим да много деце има исти проблем, али херојски издржавамо дане кроз које пролазимо.

Болнице сам замишљала као нешто страшно, ружно, најгоре... Инјекције, тегови на нози, како ја то нећу моћи да издржим, како је то болно... У ствари, све сам издржала и тек ћу да издржим оно што ме чека. Речено ми је да је опоравак дуг, да ми треба времена да поново будем као пре. Ја ћу дати све од себе да ходам, шетам и радим све што и остала деца. У сваком тешком моменту себи олакшавам да ми прође време тако што цртам, читам, мислим на све оно лепо.

Све оно о чему сам мислила да нећу моћи никад да издржим, ево знам да хоћу и желим. Ја ћу бити јунак ове моје бајке са срећним крајем.

Миа Ћипранић, 5. р.

Ј

Ја, капљица у мору људи

Свет је једно чудно место. Пун необичних и занимљивих људи. Сви смо ми различити. Тако и ја, капљица у мору људи.

Нико није исти. Сви имамо своје чари, своје задужење, шта треба да урадимо, од почетка до краја нашег живота. Свој задатак још не знам, али надам се да ћу га наћи. Осећам се различито, мој поглед на свет је другачији, јер ја сам другачија. Људе чине врлине и мане, а ја сам од оних са више мана. Већина људи ме види као негативну особу, али ја се питам ко сам, заправо, ја.

Да ли сам иста као остали? Да ли, кад се погледам у огледало, видим оно што желим да видим, или оно што други виде? Ово питање ме мучи цео живот и још дуго ће ме мучити. Већина људи размишља о истом. Питам се зашто морам да будем као остали и да се утапам у „море људи“. Рођена сам да имам своје „ја“, макар била различита од других. Одупирем се систему, желим да имам другачији поглед на свет, другачије да размишљам, да се смејем и говорим. Знам, тешко је кад те маса гледа попреко, али то што сам другачија је можда животна награда.

У данашње време људи су исти, или бар добра већина. Твој карактер оцењују тако што га „скенирају“ површно и процењују да ли си из високе класе, или си сиромашан. На основу тога какву музику слушаш закључиће ко си и шта си и онда ће те осуђивати. То су „плитке“ особе и најбоље је држати се даље од њих. Посебни и другачији због оваквог морала никад неће бити цењени.

Бити другачији, значи имати много храбрости у данашњем свету.

Анастасија Ђорђевић, 8.р.

Шта ме чини радосном

Срећу чине мале ствари. У животу оно најважније не можемо купити новцем, а то је топлина коју имамо у блиским људима и њихово здравље.

Јако је важно каквим сте људима окружени и какву вам они енергију пружају, такође је важно како сте ви расположени. На пример, мене јако обрадује када су мени блиске особе ту поред мене. Када кажем блиске особе, мислим на породицу и другаре. Значи ми када ми они пружају подршку и када имају поверења у мене да ми саопште неку, за њих важну ствар.

Тakoђе сам веома срећна када радим оно што волим. Волим да играм фудбал, да се дружим са пријатељима, али нажалост, то ми је сада мало ускраћено, јер имам здравствених проблема. Али, добро мени моја мама увек каже: „ Бог даје најтеже битке најјачима “.

Тако да кад све ово прође, ја ћу умети да будем срећна.

Научила сам да срећу не чини само новац, већ здравље и људи које волимо.

Јована Лешњак 8.р.

ТРЕЋЕ МЕСТО

Љубав није само реч

Љубав је

Када те неко искрено воли.

Увек сам спремна

За њу да се борим.

Љубав је као најлепши сан,
Радосћу испуни дан.
Када си заљубљен летиш као птица,
Неко те чека насмејаног лица.

Љубав је
кад неко за тебе дише
И кад те воли од себе

Анђела Митровић, 8. р.

Љубав није само реч

Најчистија, најискренија и највреднија љубав. Символ среће, радости, поверења.
Љубав није само реч.

Љубав није само реч, може да се осети, али не и да се види. Покривање пред спавање, таласи у мору, држање за руке. Љубав је више од хиљаду речи. Љубав се толико користи да је постала узречица, злоупотребљава се. Али љубав није реч, то су давање, примање, осећање. Љубав има своје тестове које некад прођеш, а некад не. Да би се прошао тест љубави, љубав мора бити права, искрена и обострана. Љубав није бајка као што многи мисле. Јер бајке не постоје, ово је реалан свет. Љубав је много више од једне бајке.

Песма, филм, серија, представа, све је то љубав. Љубав није само реч...

Јован Манев, 8. р

Моја школа – „Др Драган Херцог“

Школа је место чији је циљ да научи младе људе, пренесе им знање и формира их као зреле особе. Већина школа ради по истом принципу, али не и моја. ОШ „Др Драган Херцог“ је посебна.

Ова школа ради са децом која због здравствених проблема нису у могућности да похађају наставу на уобичајен начин. Постоји кућна, болничка и настава „на даљину“, тј. преко комуникационе мреже „Скајп“. Наставници су врло предани свом послу и без обзира на услове рада, труде се да на што бољи начин пренесу своје знање. Уместо посла у „обичним“ школама, они су се определили за ову. Њихов посао није лак и они баш и немају уобичајени радни дан једног просветног радника. За разлику од осталих

професора, они свакодневно пропутују цео Београд и држе часове на много различитих локација. Моја школа је на неки начин „путујућа школа“. Већина ђака ни не зна како изгледа њена зграда. јер се ту одржавају само седнице и већа. Знамо само да је мала и изузетно скромна, али да има огромно срце које куца за најхрабрије борце. Иако њени ученици имају здравствене проблеме, ова установа нам показује да нема ограничења у образовању.

За крај, само желим да се захвалим ОШ „Др Драган Херцог“ што постоји и њеним запосленима без којих ње не би ни било. Велико хвала у име свих малих јунака, ђака ове хумане школе!

Нађа Петров, 7. р.